न तु योगमृते शक्या प्राप्तुं सा परमा गतिः । अवबन्धो हि बुद्धस्य कर्म्मभिर्नोपपद्यते ।
तस्माद्योगं समास्थाय त्यक्त्वा गृहकलेवरं । वायुभूतः प्रवेक्ष्यामि तेजोराशिं दिवाकरं ।
नह्येष क्षयतां याति सोमः सुरगणैर्यथा । कम्पितः पतते भूमिं पुनश्चैवाधिरोहति । १२४६
क्षीयते हि सदा सोमः पुनश्चैवाभिपूर्य्यते । नेच्छाम्येवं विदित्वैतद्भ्रामवृद्धौ पुनः पुनः ।
रविस्तु संज्ञापयते लोकान् रश्मिभिरुल्बनैः । सर्व्वतस्तेज आदत्ते नित्यमक्षयमण्डलः ।
अतो मे रोचते गन्तुमादित्यं दीप्ततेजसं । अत्र वत्स्यामि दुर्द्धर्षो निःशङ्केनान्तरात्मना ।
सूर्य्यस्य सदने चाहं निक्षिप्येदं कलेवरं । ऋषिभिः सह यास्यामि सौरं तेजोतिदुःसहं ।
आपृच्छामि नगान्नागान् गिरिमुर्व्वीं दिशो दिवं । देवदानवगन्धर्व्वान् पिशाचोरगराक्षसान् । १२५०
लोकेषु सर्व्वभूतानि प्रवेक्ष्यामि न संशयः । पश्यन्तु योगवीर्य्यं मे सर्व्वे देवाः महर्षिभिः ।
अथानुज्ञाप्य तमृषिं नारदं लोकविश्रुतं । तस्मादनुज्ञां सम्प्राप्य जगाम पितरं प्रति ।
सोऽभिवाद्य महात्मानं कृष्णद्वैपायनं मुनिं । शुकः प्रदक्षिणं कृत्वा कृष्णमाप्रष्टवान् मुनिं ।
श्रुत्वा चर्षिस्तद्वचनं शुकस्य प्रीतो महात्मा पुनराह चैनं । भो भो पुत्र स्थीयतां तावदद्य यावच्चक्षुः प्रीणयामि त्वदर्थे ।
निरपेक्षः शुको भूत्वा निःस्नेहो मुक्तसंशयः । मोक्षमेवानुसञ्चिन्त्य गमनाय मनो दधे । १२५५
पितरं स परित्यज्य जगाम मुनिसत्तमः । कैलासपृष्ठं विपुलं सिद्धसङ्घनिषेवितं ।
इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि मोक्षधर्म्मपर्व्वणि शुकाभिपतने त्रयस्त्रिंशदधिकत्रिशतोऽध्यायः ॥ ३३३ ॥
॥ भीष्म उवाच ॥ गिरिशृङ्गं समारुह्य सुतो व्यासस्य भारत । समे देशे विविक्ते स निःशलाक उपाविशत् ।
धारयामास चात्मानं यथाशास्त्रं यथाविधि । पादप्रभृतिगात्रेषु क्रमेण क्रमयोगवित् ।
ततः स प्राङ्मुखो विद्वानादित्येनाचिरोदिते । पाणिपादं समादाय विनीतवदुपाविशत् ।
न तत्र पक्षिसङ्घातो न शब्दो नातिदर्शनं । यत्र वैयासकिर्धीमान् योक्तुं समुपचक्रमे । १२५८०
स ददर्श तदात्मानं सर्व्वसङ्गविनिःसृतं । प्रजहास ततो हासं शुकः सम्प्रेक्ष्य तत्परं ।
स पुनर्योगमास्थाय मोक्षमार्गोपलब्धये । महायोगेश्वरो भूत्वा सोऽत्यक्रामद्विहामसा ।
ततः प्रदक्षिणं कृत्वा देवर्षिं नारदं तथा । निवेदयामास च तं स्वं योगं परमर्षये ।
॥ शुक उवाच ॥ दृष्टो मार्गः प्रवृत्तोऽस्मि स्वस्ति तेऽस्तु तपोधन । त्वत्प्रसादाद्गमिष्यामि गतिमिष्टां महाद्युते ।
नारदेनाभ्यनुज्ञातः शुको द्वैपायनात्मजः । अभिवाद्य पुनर्योगमास्थायाकाशमाविशत् । १२५८५
कलासपृष्ठादुत्पत्य स पपात दिवं तदा । अन्तरीक्षचरः श्रीमान् वायुभूतः सुनिश्चितः ।
तमुद्यन्तं द्विजश्रेष्ठं वैनतेयसमद्युतिं । ददृशुः सर्व्वभूतानि मनोमारुतरंहसं ।
व्यवसायेन लोकांस्त्रीन् सर्व्वान् सोऽथ विचिन्तयन् । आस्थितो दीर्घमध्वानं पावकार्कसमप्रभः ।
तमेकमनसं यान्तमव्यग्रमकुतोभयं । ददृशुः सर्व्वभूतानि स्थावराणि चराणि च ।
यथाशक्ति यथान्यायं पूजां वै चक्रिरे तदा । पुष्पवर्षैश्च दिव्यैस्तमवचक्रुर्दिवौकसः । १२५९०